

Проповед 331

Да следваш Исус

Прочит: Марк 1, 14 – 20

Скъпи братя и сестри,

1. Въведение. Често в този живот ние се чувстваме предизвикани да направим това или онова, да се посветим на тази или онази кауза. Много често по електронната поща или в социалните мрежи получаваме покана да подкрепим една или друга кауза, да застанем зад една или друга идея. Това, разбира се, е по-добрият и по-лесният вариант. Понякога в живота ни ние сме изправени пред избора дали да тръгнем или не, трябва да вземем решение на момента и понякога, при тези обстоятелства, ние употребяваме израза “Не мога”. Това е един от най-разочароващите изрази. Той казва на другите, че не сме уверени и не можем да разчитаме на собствените си сили или пък, ако Бог е инициаторът, че не сме достатъчно смели да Го последваме. Казвали ли сте “Не мога”? Оправдавали ли сте с тази дума собствената си нерешителност и липса на смелост? Пътят след Бога не познава “Не мога”. Библията ни казва (Филипяни 4, 11-13): **„...защото се научих да съм доволен, в каквото състояние и да се намеря. Зная и в оскъдност да живея, зная и в изобилие да живея; във всяко нещо и във всички обстоятелства съм научил тайната и да съм сит, и да съм гладен, и да съм в изобилие, и да съм в оскъдност. За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме укрепява.”** Човекът, който уповава на Бога трябва да забрави думите “Не мога” – защото за всичко има сила чрез Бога. *В една класна стая било много тихо. Децата седяли на чиновете си и пишели нещо на листите си. И все пак, нещо било по-различно. Всички ученици работели прилежно и изписвали листи от тетрадки с мисли и идеи. Било достатъчно да се наведеш над някое от децата, за да разбереш темата на техните писмени работи. Листите били изпълнени с изречения започващи с израза “Не мога”: Не мога да ритна футболната топка по-далеч от пет метра; Не мога да деля числа с повече от три цифри; Не мога да накарам Деби да ме харесва. Всички ученици изписвали листите с изречения, които описвали неща, които не могат да правят: Не мога да направя десет лицеви опори; Не мога да прескоча оградата; Не мога да изям само една бисквита; Учителката също била заета с това да пише на един лист нещата, които не може да прави: Не мога да накарам майката на Джон да дойде на родителска среща; Не мога да накарам дъщеря ми да сипва бензин в колата. Не мога да накарам Алан да използва думи вместо юмруци. Защо ли учениците и учителката се занимавали с отрицателното “Не мога”, вместо да пишат изречения с положителното, “Аз мога”. Учениците писали още дълго време и повечето написали повече от една страница. След известно време учителката казала: **Довършете започнатото изречение и приключвайте!** След това казала на учениците да сгънат листовите си на две и да и ги занесат при нея. Те отивали до бюрото на учителката и оставяли техните “Не мога” в една празна кутия от обувки. Щом всички листови били събрани, учителката сложила и своя лист, затворила кутията, мушнала я под мишница и се отправила към вратата, и оттам – по коридора. Учениците я последвали. Учителката спряла за кратко до стаичката на градинаря, взела една лопата и процесията продължила нататък. Отишли в един отдалечен край на градината, изкопали дълбока дупка, положили кутията с техните “Не мога” и бързо покрили кутията с пръст. Учителката им казала: **Приятели, днес сме се събрали да почетем паметта на изречението “Не мога”.** Докато беше на земята, то докосваше повече или по-малко живота на всеки от нас. Осигурихме за “Не мога” място за покой и надгробен камък. То бе надживяно от братята си: “Аз мога”, “Аз ще...”, “Аз веднага ще...”. Те не са така добре известни, както техният забележителен роднина, и със сигурност все още не са така силни и могъщи. Но някой ден с ваша помощ те може би ще оставят дори по-значителен отпечатък върху света. Как се*

отнасяте вие към предизвикателствата на живота? Мисля, че малко от нас са погребали думите “Не мога. Ние много често се извиняваме по този начин, много често отговаряме на призивите, които получаваме в живота си именно с тези думи. Не вярваме, че можем да постигнем нещо, сами се ограничаваме, а ограничаваме и Бога. Ние трябва да вярваме, че ще се справим със всичко, което този живот ни предлага. Особено валидно е това за нас, християните. Бог ни е обещал две важни неща – че ще бъде с нас и че никога няма да ни даде да носим по-голям товар, отколкото са ни силите. Затова, когато Бог ни предизвика, ние трябва да сме готови да тръгнем, да Го последваме с вярата, че Той ни води там, накъдето трябва да вървим, и че този път, който Бог е избрал, е най-добрият за нас. От нас обаче се иска смелост да тръгнем. Да тръгнем и да бъдем верни. Бог иска от нас вяроност и доверие и това, разбира се, изключва „Не мога“. Днешният текст ни говори за такава увереноност и постоянство в следването на Бога. Говори ни за смелостта да последваш призива на Бога.

2. Да предадеш огъня. Който от вас е гледал олимпиадата, знае, че тя започва с един важен ритуал – предаването на олимпийския огън. При този ритуал е важно огънят да не загасне и той се предава на все нови и нови хора, за да може да стигне до местоназначението си. Предаването на този огън може да символизира историята на християнството. Християнството е предавано от човек на човек и верните на Бога хора са го предавали на други хора с вярата, че вестта за Спасението, за умрелия на кръста и възкръснал Спасител, трябва да стигне до всеки един човек. Тази щафета трябва да продължи и днес. Това предаване на щафетата, или огъня, е ясно показано още в първите думи на пасажа, който разглеждаме: **“А след като Йоан бе предаден на властта, Исус дойде в Галилея и проповядваше Божието благовестие, като казваше: Времето се изпълни и Божието царство наближи; покайте се и повярвайте в благовестието.”** След като Йоан Вестителя, този, който беше призован да подготви пътя пред Исус, беше арестуван, Исус се появи на сцената. След като Исус беше разпънат на кръста и после се възнесе на небето, учениците му бяха тези, които продължиха благовестието. След като Стефан беше убит с камъни, на негово място застана апостол Павел и разпространи свидетелството за Исус Христос из цялата римска империя. Хора са се раждали и са си отивали от този свят, но винаги се е намирал някой, който да поеме щафетата, който да поеме благовестието и да го разпространява по-нататък. В по-ново време, през 1415 година в Констанц е изгорен на кладата Ян (Йоханес, Йоан) Хус, но след него Бог повиква Калвин, Цвингли и Лутер, по-късно и Джон Уесли, за да продължат делото на реформацията и да бъде дадена Библията на всеки един човек. Благодарение на тях имаме библията в ръцете си. Това е процес, който продължава през цялата история на християнската църква. Бог ни насърчава да предаваме огъня на хората до нас и след нас. Благовестието не бива да остава затворено, ние трябва да го предаваме по нататък. Мислим ли с копнеж за такива промени и съживления? Сигурно. Вски един от нас копнее и желае всичко да се промени, нашата страна да бъде изпълнена с вярващи и честни хора. Аз съм убеден, че това може да стане. Въпросът е дали има хора, които са готови да поемат щафетата, дали ние сме готови да носим щафетата, дали ние сме готови да занесем евангелието. Марк ни припомня как е започнало всичко и ни припомня как Бог предава вестта на Своите апостоли, може би за да ни напомни – това е и ваша задача.

Исус подготвя апостолите да променят света и Той се опира на две основни неща – проповядване на благата вест, на посланието за Спасение и промяна на света, и практическо следване на Исус и ученичество. С други думи, Исус искаше Неговите последователи да проповядват благовестието, но и животът им трябваше да отговаря на тази проповед – те трябваше да живеят не според всичко, което този свят проповядва, а според живота, нормите и изискванията на Бога. Това е и завещанието на Исус, последните му думи преди да се възнесе (Матей 28, 19-20): **“И така, идете и създавайте ученици измежду всички народи, и ги кръщавайте в името на Отца и Сина, и Святия Дух, като ги учите да пазят всичко, което съм ви заповядал. И, ето, Аз съм с вас през всички дни до свършека на века.”** Съвсем ясно и конкретно казано, думи, които Исус е искал и иска да не забравяме. Те трябва да ни напомнят за всичко онова, което сме призовани да правим. И този призив не се отнася само за хората, които работят в църквата, за служителите и свещениците, а за всеки един. Да си християнин означава да си ученик на Исус Христос, да си ученик на Исус Христос означава да Го следваш и да изпълняваша всичко онова, което ти е поверил. А Бог ни е поверил най-важното на този свят, дал ни е благовестието, надеждата на този свят, в ръцете. Ще се спрем на всяко от тези две основни изисквания:

3. Първият призив: проповядване на евангелието. Когато Йоан е изпратен в затвора, Исус започва да проповядва онова, което Йоан говореше: **“Времето се изпълни и Божието царство наближи; покайте се и повярвайте в благовестието.”** Исус не казва нищо ново. Той проповядва със същите думи, с които Йоан се обръщаше към хората. С една голяма разлика, разбира се. Йоан Кръстител приготвяше пътя на Спасителя и неговото служение беше важно, обаче дори и той не съзнаваше в пълнота величието на делото за спасението на света. Исус проповядваше за нещо, което не само разбираше, но и щеше да извърши и да завърши на Голготският кръст. Исус набляга на четири важни неща, които трябва да проповядваме. Първото е: **“Времето се изпълни”**. Няма повече основание за отлагане. Бог е близо, Бог е тук, днес е спасителен ден. Няма основания за отлагане. Който отлага спасението си, губи. Сега е времето. Това е важно послание – няма време, всеки час, минута или секунда е ценна. Ние нямаме време, за да отлагаме този важен въпрос. Обикновено хората от този свят нямат време за Бога. Исус за кой ли път поставя нещата наопаки – ние нямаме време да отлагаме. Спасителят е тук, Той идва и носи особено благодатно време, време за Спасение. Времето се изпълни, не бива да отлагаме. Това е важно послание и ние не трябва да забравяме да го проповядваме на хората около нас – няма време, не отлагайте спасението си – Бог ви го предлага днес. Второто е: **“Божието царство наближи”** – Това е напомняне за невероятната Божия сила, която действа сред нас, напомня ни за промяната, която Бог носи. Тези думи ни водят към думите, които Исус казва на затворения от Ирод Йоан Кръстител: **“Идете, съобщете на Йоан това, което чувате и виждате: Слепи проглеждат, куци прохождат, прокажени се очистват и глухи прочуват; мъртви биват възкресени и на сиромасите се проповядва благовестието.”** Божието царство наближи. Исус ни напомня, че ако отворим очите си, ще видим белезите на царството сред нас. Белезите на царството са видни за всеки един човек, стига да отвори очите си. Бог ни е дал да видим частица от небето чрез чудесата, които извършва. Тези чудеса ни напомнят за онова време, когато (Откровение 21, 4): **“Той ще обърше всяка сълза от очите им и смърт няма да има вече; нито ще има вече жалеене, нито плач, нито болка; защото предишното премина.”** Когато човек се обърне към Христа, той може да усети промяната, може да вкуси Царството. Това е дълбока вътрешна промяна, но понякога може да бъде и физическа промяна. Исус е тук и носи със себе си белезите на Своето царство. Трето: **“Покайте се”**. Това е призив да променим живота си. Много от хората в този свят не искат да променят живота си. Не защото животът им е много хубав, а защото промяната носи сътресения. Тук Исус говори за покаяние. В Стария завет понятието „покаяние” обикновено се свързва с две еврейски думи: „нахам” – която се използва рядко във връзка с човек, но винаги по отношение на Бог; другата старозаветна дума „шув” означава „завръщам се”, „обръщам се”. Това е дума употребявана по отношение на хората. Тя най-често е призив за завръщане към Създателя, призив към хората за живот в зависимост от Бога. В Новия завет гръцките думи обикновено се превеждат като „променям мнението си”, „разкайвам се”, „съжалявам”. Въпреки това новозаветната употреба на думите, свързани с покаянието, са повлияни от еврейската дума „шув” – това означава, че покаянието не е просто съжаление за нещо, което сме сторили, но е цялостен обрат, коренна промяна в мотивацията и насоката на живота. Покаянието не е просто разкайване – то е цялостна промяна. Исус призовава, онези, които са разбрали, че времето е дошло и че този свят отива към края си. Онези, които са видели белезите на бъдещото царство, не могат и не трябва да останат равнодушни, те би трябвало, ако са осъзнали състоянието на този свят, да се обърната към Бога. Четвъртото, което казва Исус, е: **“Повярвайте в благовестието”**. Да се покаеш не е достатъчно. Много хора се покаяват, разбирайки че животът им е провален, но опитвайки се да започнат отново и отново, се провалят. Те не могат да се справят сами, затова Исус напомня: Повярвайте в благовестието. Без благовестието, този свят би бил обречен. Какво е благата вест? Блага вест означава добра вест. Добрата, благата вест е, че Исус Христос е умрял на голготският кръст и се е пожертвал за греховете на целия свят. Това е благата вест – чрез Исус Христос ние имаме избавление от властта на смъртта и сатана. Това е нещо, което никога не трябва да забравяме. Без да се покаем, без да признаем Исус Христос за свой Господ и Спасител, няма никой и нищо, което да може да ни избави от властта на смъртта. Необходими са и четирите стъпки. Нито една от тях не е излишна. Важно е да знаем и да помним че времето е сега, че времето на този свят изтича, да виждаме белезите на Царството и да се обърнем към Исус Христос, помнейки, че без делото му на Голгота всичко би било напразно. Ние не можем да се спасим сами, ние не можем да изработим

спасението си. Това са основните елементи на християнската проповед и ние не бива да ги забравяме. Призивът на Исус е да не си пилеем времето, а като благовестители да напомняме на хората, че времето не е наше, че то ще изтече много бързо през пръстите ни, да напомняме, че няма време, светът си отива, а без покаяние и без делото на Исус, за тях няма никакъв шанс. Не го забравяйте. Бог иска ние да сме посланиците на Неговата благодат, тези, които ще занесат вестта до хората от този свят. Това ни води и към второто основно изискване:

4. Вторият призив: следване на Исус. Исус не просто проповядва, Той събира ученици около Себе Си. Четиримата, за които говори Марк, са хора, които са чули за Исус от Йоан Кръстител, хора, които са чули призива за покаяние и благовестието. Това обаче не е достатъчно. Трябва да се направи още една важна крачка – това е крачката да последваш Исус. На първо място, трябва да тръгнеш след Него. Това означава да не се спиращ пред нищо, да следваш Исус независимо от произхода си, обстоятелствата или заплахите. Да следваш Исус означава да Го поставиш на първо място. Всичко друго би било недостатъчно. Исус е направил всичко за нас, ние трябва да Му дадем всичко и да Го поставим на първо място. Това много ясно можем да видим в действието на първите ученици: **“Вървете след Мен и аз ще ви направя ловци на човеци. И те веднага оставиха мрежите и отидоха след Него.”** Оставиха всичко и Го последваха. Това е важно послание. На второ място, това означава да живеем в ежедневен общение с Исус Христос. Да общуваме с Него и да поставяме това общуване с Него на първо място. Това общуване става по три начина: в молитва, четене на Библията и общуване с други ученици на Христос. Учениците на Исус вървяха, следвайки Исус Христос. При ученичеството, при следването на Христос, няма междучасия, няма почивни дни; да си ученик на Исус означава да си на Негово разположение 24 часа в денонощието. На трето място, да си ученик означава да поставиш един Друг над себе си. Малко по късно в същото евангелие се казва (8, 34): **“И повика народа заедно с учениците Си и им каза: Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека вдигне кръста си и така нека Ме следва.”** Когато си ученик на Исус, Исус трябва да е номер едно. Той трябва да има твоето сърце и да е преди всичко. Следването на Исус е време, в което учениците на Исус трябваше да се подготвят, за да могат да служат на Бога във времето, когато Исус нямаше да бъде физически с тях. Тази подготовка даде своя плод по късно, когато учениците поеха щафетата от своя учител и промениха света за Негова слава, създавайки на свой ред свои ученици. Тези две неща са важни, важно е благовестието, важно е и ученичеството.

5. Ние сме наред. Ние сме ученици на Христос. Бог ни е призовал и ние сме повярвали. Но е имало хора, които са ни обучавали и са ни помагали, за да станем истински ученици и последователи на Христос. Бог ни призовава ние на свой ред да създадем ученици, не свои ученици, а ученици на Исус. Не е важно просто да споделим благовестието, а да помогнем на хората, които са чули за Исус, да станат сериозни и верни ученици. Християнството не би могло да съществува, ако не се създават ученици, а да си ученик на Христос е благословение и то не само за теб самия, а и за хората около Теб. Бог иска ние да създаваме ученици, точно както и Той самият го правеше, както Неговите ученици го правеха. Бъдете ученици, създавайте ученици, бъдете истински и верни последователи на Христос. Ако нямаше никой, който да приеме олимпийския огън, той никога не би стигнал до целта си; ако нямаше хора, готови да създават ученици на Христос, ако всичко беше свършило до Исус, ние никога не бихме чули посланието за спасение. Ние трябва да съзнаваме тази си отговорност.

6. За проверка. Божието царство е тук. Важно е да провериш: Обърнал ли си се към Исус, виждаш ли Го като свой Господ и Спасител? Четиримата първи ученици на Исус Го признаха за свой Господ и Спасител. Това е първата стъпка. Има и втора обаче: Ученик ли си на Исус Христос, хвърлил ли си всичко, за да поставиш Исус на първо място в живота си, следваш ли Го във всичко, което ти е поверено; и ако си станал ученик, готов ли си да създаваш ученици? Това са важни въпроси, на които никой друг, освен теб самият, не може да отговори. Бог ни призовава да живеем живота си с отговорност. Отговорност към Бога, но и отговорност към хората около нас. И никога не забравяйте, че ако Бог ви е призовал в този път и ви е поставил задача, то Той ще ви даде и необходимите сили, за да се справите с всичко, което се изправя срещу вас. Никога не забравяйте, че с Бога можем да направим и невъзможното. Не казвайте: „Не мога“, защото чрез Бога имаме сили да се справим с всичко. Бог ни дава сила. Затова идете и живеете християнски живот, създавайки ученици на Христос, за Божия слава. Амин.